

Arcidiecézní charita Praha *Pomáhejte nám pomáhat*

Inzertní příloha Katolického týdeníku 20/2023

16.–22. května 2023

Třicet let od obnovení činnosti

Obnova Arcidiecézní charity Praha po pádu komunismu vzešla z nadšení a ochoty dobrovolníků. Někteří z nich se brzy stali profesionály. Za těch pár let vyrostla pražská Charita do velkých rozměrů co do poskytovaných služeb i uznání.

Velmi oceňuji její činnost nejen pro kvalitu služeb a dobrého ducha mezi pracovníky, ale i kvůli dobrému příkladu a výchovnému vlivu ve společnosti, která potřebuje pěstovat pozornost vůči slabším, ochotu k službě i obětavost.

Charitu vidím jako velmi důležitou součást života církve, která nejen oslavuje Boha bohoslužbou, uděluje lidem svátosti a hlásá evangelium, ale taky vytváří živé společenství vzájemné lásky, aby mohla být znamením Boží přítomnosti pro svět. Lásky, která je základním znakem zdravé církve, má mnoho forem, ale bez „Charitas“ by nebyla přesvědčivá.

Charita jako organizace neposkytuje v pražské arcidiecézi profesionální služby ve všech farnostech, ale ve všech by měl být přítomen její duch skrze dobrovolníky a podporovatele. Díky nim může Charita nabídnout klientům vyšší standard než ostatní. Ochota a nadšení dobrovolníků pomáhá svým elánem pracovníkům, aby neupadli do pracovní rutiny bez lásky, která je základním znakem Charity. Některé služby a projekty, například Tříkrálová sbírka, nejsou bez dobrovolníků vůbec možné. Zvláštní skupinu dobrovolníků tvoří dárci, bez nichž se Charita neobejde. Hlavním důvodem je však věrohodnost života církve. Bez služby potřebným a bez vzájemné služby nemůže společenství církve fungovat, protože jen ona vytváří atmosféru rodiny, v níž je místo pro všechny, vědomí sounáležitosti, přijetí a pomoci.

Děkuji všem, kteří se podle svých možností na díle lásky podílejí.

JAN GRAUBNER, pražský arcibiskup

Přirozená součást lidského bytí

Nadcházející roky budou pro Charitu zatěžkávací zkouškou. „Už nyní roste počet těch, kteří se nově propadají do chudoby a obrací se na nás s prosbou o pomoc. Jsme připraveni. S Boží pomocí se budeme dál zasazovat o lepší svět pro ty, kdo naši péči a podporu potřebují,“ říká ředitel Arcidiecézní charity Praha Jaroslav Němec.

Snímky v příloze archiv ACHP

Televizní publicista a popularizátor vědy a ekologie, učitel a moderátor VLADIMÍR KOŘEN je roky podporovatelem Arcidiecézní charity Praha.

Co vás přivedlo k dlouhodobé spolupráci s Charitou?

Jsem věřící člověk a pomoc druhým je přece přirozenou součástí lidského bytí. Však to znáte sami. Pomoc druhým naplňuje, dává našim krokům smysl a přináší radost, souznění. Ale pomáhat je vlastně těžké, je to umění. Někdo pomáhá a přitom svazuje, jiný daruje miliony a ony shoří v nicotnosti. U Arcidiecézní charity Praha mám jistotu, že veškerá pozitivní energie se přelije tam, kam má. Přiměřeně a moudře. Spolupráce s jejími lidmi

je pro mě i učení, jak pomáhat s cítem. Co mě ke spolupráci přivedlo? Překvapivě šachy. Moje žena-šachistka a ředitel Jaroslav Němec má skvělou šachovou rodinu. Jako bychom se ocitli na stejné šachovnici a hrajeme bílymi.

Je moderování akcí Arcidiecézní charity Praha v nějakém ohledu jiné v porovnání s vaší další moderátorskou prací?

To víte, že je to jiné. Je to atmosféra zázračná, dobrotou protkaná. Stojíte na pódiu a vlastně vás ty pohledy nutí k pokoře. Například každý, kdo seděl v sále Obecního domu při slavnostním koncertu, nějak pomohl druhým. Většinou opravdu hodně. S Arcidiecézní charitou se propojily osudy tisíců lidí, pomohla starým, nemocným, osamělým. Víte, člověk by se všem těm pomocníkům či dárcům měl od začátku klanět. Normálně se klaníte jako poděkování za potlesk, tady by se měl člověk klanět za dobro v srdcích.

Zažil jste s Charitou nějaký zajímavý, inspirující zážitek, setkání, rozhovor, na který rád vzpomínáte?

Mně přišel jako skvělý zážitek koncert v době covidové. Přesvědčil jsem ještě jako starosta Říčan Honzu Smigmátora – skvělého swingového zpěváka. On vzal svůj mikrofon a reprobodnu a sešli jsme se v Mukařově u charitního Domova kardinála Berana. Byl to skvělý koncert na bezpečnou vzdálenost. Teď si vezměte, že měl Honza koncert v Carnegie Hall – jedné z nejslavnějších scén světa. A naproti tomu postavte koncert pro stařenky a stařečky a personál domu, který byl několik týdnů v neprodyšné izolaci.

Pražská Charita si letos připomíná 30. výročí obnovené činnosti.

Pomáhá seniorům, rodinám v nouzi, lidem s postižením a těm, kteří jsou na okraji společnosti. Nezapomíná ani na lidi žijící v extrémní chudobě v rozvojových zemích. Které z projektů a služeb pražské Charity jsou vám nejbližší? Pražská Charita má opravdu široký záběr. Fascinující je kupříkladu zahraniční pomoc, taková Adopce na dálku® – skvělý nápad a tisíce dětí s nadějí. Nicméně osobně mám jiného favorita.

Pokračování na str. 10

Pracovala v Charitě, dnes žije v jejím domově

Paní Jindřiška Grecová žije v Domově pro seniory kardinála Berana, který provozuje Arcidiecézní charita Praha. V lednu oslavila 100. narozeniny. Od konce 2. světové války pro Charitu také pracovala.

Paní Jindřiška na charitním Domově oceňuje nejvíce duchovní zázemí, okolní přírodu a vlný personál.

Když končila válka, bylo Jindřišce 22 let. Protože měla ráda lidi, začala jim pomáhat v Charitě. Reagovala tehdy na výzvu, že se hledají dobrovolníci pro pomoc lidem vracejícím se z koncentračních a pracovních táborů. „Byly to vyhublé kostry, měli vši, blechy a velký hlad. Někteří měli za sebou pochod až z Německa,“ ohlíží se Jindřiška Grecová. Pracovníci Charity vařili ve velkých kotlích jídlo a rozdávali potřebnou potraviny a oblečení. „Nejvíce pomoci přišlo z Ameriky. Bylo to nejen jídlo a šatstvo, ale pomohli nám zařídit také dvě lékařské ordinace. Stály tam fronty lidí. Vzpomínám si také na balíčky z Francie, které jsme chudým rozdávali,“ vypráví Jindřiška. Ošacení a konzervy vydávala také lidickým ženám.

Na tři měsíce pak byla vyslaná do severozápadních Čech, do oblasti vysídlené Němci, kde Charita zakládala dětský domov. Jako zázemí poslouzila opuštěná mateřská školka. „Vše jsme myli a drhli, posteje jsme dávaly dohromady, aby bylo pro děti vše připravené. Pak nám přivezli prvních šest dětí. Byly tak zanedbané, že měly

v hlavě plno boláků od vši,“ vzpomíná Jindřiška.

Po návratu do Prahy pomáhala v rámci Charity chudým středoškolkům a vysokoškolkům a také začala studovat vysokou školu. Protože ale nebyli s mužem ve straně, komunis-

ti ji ze školy vyloučili. Vadilo, že chodí do kostela. Svě víry se nikdy nevzdala a dalších 16 let pracovala pro Charitu. Tam také poznala svého budoucího muže, právníka Lea. Radovali se ze tří zdravých synů. Nejmladšímu je dnes 63 let. Pravidelně ji v Domově pro

seniory kardinála Berana navštěvuje její rodina. Má 10 vnoučat a 13 pravnoučat.

Stejně dlouho pak docházela i do Českého rozhlasu, kde potkávala například Vlastimila Brodského nebo Jana Třísku při práci na pořadu pro děti Hajaja. „On ten pořad četl, a když emigroval, tak Hajaja musel zmizet. Pan ředitel nakázal, že se musí vymyslet nová figurka. To už s námi spolupracoval František Nepil a ten vymyslel Makového mužička,“ vzpomíná Grecová.

Přesto, že prožila válku i 40 let komunistické totality, za svým životem se vždy ráda ohlédne. „Byla jsem šťastná jak v Charitě, tak v rozhlase. Protože všude jsem byla mezi slušnými lidmi,“ říká. A to platí dodnes. Ani v domově seniorů není o slušné lidi nouze. „Lidi jsou tu velmi spokojení. Už když se k nám hlásí, vědí proč. Vyberou si nás kvůli krásné zahradě, jsme uprostřed přírody, nabízíme duchovní zázemí, i ta historická budova dýchá klidnou atmosférou, není to žádné nemocniční prostředí. A když se to spojí s vlnidnou a profesionální péčí, lidé tu mají nejlepší podmínky prožit spokojené stáří,“ zdůrazňuje ředitelka domova Alena Hanková.

Recept na dlouhověkost

Nejvíce si Jindřiška Grecová užívá přírodu. V domově pro seniory v Mukařově miluje zahradu a okolní lesy. Těší se na jaro a zpěv ptáků. Chválí pečovatelskou a kuchařskou, nejvíce si pochutná na bezmasém jídle. Recept na dlouhověkost ale žádný nemá. „Brala jsem život tak, jak šel. Snažila jsem se vycházet s lidmi, pomáhala jim a nedělala si zbytečné problémy,“ říká na svůj věk vitální a silná žena, která stále sleduje aktuální dění a modlí se například za Ukrajince vyhnané ze své země válkou. JARMILA LOMOZOVA

Co je u nás nového?

ZREKONSTRUOVANÉ SÍDLA ARCIDIECÉZNÍ CHARITY PRAHA v Londýnské 44 na pražských Vinohradech se brzy otevře. Přestavba, která kompletně obnovila interiéry, fasádu i střechu objektu, začala v roce 2021 a v těchto dnech finišuje. Prostor se více než dříve otevře veřejnosti. Působit zde budou některé služby a projekty Charity. Pod hlavičkou nového Komunitního centra sv. Anežky tu najdou zajímavý program nejen rodiny s dětmi.

NOVÝ NÁBYTEK A NEJMODERNĚJŠÍ POLOHOVACÍ LŮŽKA ZISKAL Domov sv. Václava, domov se-

niorů pro kněze a pracovníky v církvi, který Arcidiecézní charita Praha provozuje ve Staré Boleslavi. Nově budou vybavené pokoje klientů a ti, kteří již většinu dne tráví na lůžku, dostanou nejmodernější polohovací lůžka. „Naším posláním je poskytovat seniorům láskyplnou a profesionální péči v příjemném prostředí,“ připomíná ředitelka Domova Ivana Otřísalová.

„TEPLÁ ŽIDLE“ ZACHRÁNILA BĚHEM ZIMY STOVKY LIDÍ PŘED MRAZEM. S příchodem jara skončila tzv. mimořádná zimní opatření, která během mrazů zajišťují zvýšenou po-

moc lidem bez domova. Pracovníci Arcidiecézní charity Praha nyní vyhodnocují jejich průběh. Jen v Nízkoprahovém denním centru zaznamenali 13 200 návštěv a více než 2 000 noclehů na „teplé židli“. Jsou-li všechny azylové domy, noclehárny a ubytovny pro lidi bez domova naplněny, je přenocování ve vytopené místnosti na židli nebo na zemi na karimatce jediná možnost, jak ochránit lidi před nocováním venku a rizikem umrznutí.

PORADNA MAGDALA UZDRAVUJE TRAUMATA A POMÁHÁ JIM PŘEDCHÁZET. AKTUÁLNĚ PŘIJÍMÁ ODBORNÍKY. Vedle terapeuti-

ké, sociální, právní a materiální pomoci lidem, kteří jsou ohroženi násilím, se Poradna Magdala intenzivně věnuje osvětě. Jen za uplynulý rok pracovali odborníci z Magdaly s 1 375 dětmi školního věku a přiblížili jim, co je násilí v blízkých vztazích, jak ho rozpoznat a jak v kritických situacích reagovat. „Primární prevence na školách pomáhá odhalovat případy domácího násilí,“ říká Šárka Darksová, vedoucí Poradny Magdala, a doplňuje: „Dodáváme dětem odvahu o násilí mluvit. Aktuálně do našeho týmu hledáme nové kolegy, kteří by chtěli odborně růst a nalézt smysluplnou práci.“

Desetitisíce příběhů o pílí, úspěchu a naději

O třiceti letech programu Adoptce na dálku® by šla napsat celá kniha. A ne jedna!

Jedno celé oddělení knihovny by zabraha svědectví o 36 tisících „adoptovaných“ dětech, které žijí díky vzdě-

lání lepší život. Nechyběla by zpráva o stovkách velkých a malých rozvojových projektů pro nejchudší komunity – od České nemocnice v Ugandě přes nové školy, studny, alfabetační a re- kvalifikační kurzy po podporu svépomocných skupin.

Dlouhý by byl jen seznam jmen statistik vyléčených pacientů v charitní ugandské nemocnici i v dalších zdravotnických zařízeních v Indii,

Ugandě či Zambii, které jsme podpořili.

Půl milionu dopisů

Knihu pro vás nemáme. Sborník zkušeností a vzpomínek z programu Adoptce na dálku® s názvem Vzdělání na dosah vyšel před patnácti lety a možná, kdyby se našel spisovatel zapálený pro věc, mohl by mít své

pokračování. Pojdme si ale 30. výročí největšího českého rozvojového projektu v zahraničí připomenout dvěma příběhy. Bylo těžké vybrat z těch desítek tisíc příběhů o solidaritě, štědrosti a lásce, pílí, úspěchu a splněných snech. „Adoptivní rodiče“ osudy svých dětí znají díky jejich dopisům. Za tři dekady jich poslaly dětem českým dárčům zhruba půl milionu. Zkrátka byla by to celá knihovna životních osudů.

Z chudého chlapce stavební inženýr

Z řad zambijských „adoptovaných“ studentů vzešel další úspěšný absolvent. Chlapec s křestním jménem King byl do programu vybrán v roce 2008. Tehdy chtěl být pilotem.

Do oblac sice nevzlétne, ale jeho píle ho vynesla k vysokému cíli.

Vystudoval stavební inženýrství a na konci loňského roku byl promován bakalářem. „Za diplom vděčím Bohu, že mi skrze program Adoptce na dálku® umožnil dosáhnout úspěchu, který se zdál být nedosažitelný,“ řekl po promoci šťastný King. „Vzdělání mi rozšířilo obzory, vidím svět z jiné perspektivy. Jsem jiným člověkem – kromě odborných znalostí jsem se naučil disciplínu, odolnost a vytrvalost.“

Ve vzdělávání pokračuje v dvouletém inženýrském studiu. Těší se především na praxi. Přihlásil se na stáž do firem, které staví ocelové skelety budov, ocelové mostní konstrukce a dálniční infrastrukturu. „Na tuto odbornost se chci dále specializovat. Bude to dřina, ale jsem na ni připraven,“ říká odhodlaně King a dodává: „Z celého srdce děkuji panu Řeháčkovi za podporu, kterou mi celých 15 let poskytoval. Nikdy nepřestanu být vděčný.“

Rodiče nemohli Arpithě zaplatit ani základní školu

Arpitha pochází z Indie. Do programu Adoptce na dálku® byla přijata, když nastoupila do první třídy. Její tatínek byl námezdním dělníkem v zemědělství a maminka se doma starala o děti, pole a domácnost.

Pro chudou rodinu bylo obtížné zaplatit školní poplatky pro tři sourozence navštěvující základní školu. Natož pomyslet na vyšší vzdělání. Přesto Arpitha od malička tajně snila o tom, že bude pracovat v nemocnici. Od dětství ji fascinovala medicína. Často se v kostele modlila, aby se její sen vyplnil.

Cestu ke vzdělání umožnil chudé dívce program Adoptce na dálku®. Arpitha se učila svědomitě. Mnoho času trávila v knihovně. Její studijní výsledky byly výborné. Vedle toho ji bavil sport, nejvíce volejbal a tanec, kterým se věnovala ve svém volném čase.

Deset let podporovala dívku na dálku paní Michaela z Ostravy. Když byla nucena z finančních důvodů podporu ukončit, ujala se Arpithy paní Eliška z Prahy 6. Díky její podpoře dívka mohla dostudovat a obě se na konci loňského roku mohly společně radovat z dosaženého vysokoškolského vzdělání.

Arpitha našla práci v laboratoři lékařské fakulty. Příprava budoucích lékařů je její každodenní náplní. Dívka dokázala, jako řada dalších absolventek programu Adoptce na dálku®, svou píli a schopnosti využít v vysokoskolském studiu a splnit si svůj sen.

Stranu připravila JARMILA LOMOZOVA

Vzdělání je mocným hybatelem

Biskup ROBERT MICHAEL MIRANDA z indické Gulbargy je jedním z prvních spolupracovníků projektu Adopce na dálku®. Do Prahy přicestoval na oslavu 1050 let biskupství v Praze.

Jak začala vaše spolupráce s Arcidiecézní charitou Praha?

Před čtyřiceti lety jsem mohl zakládat novou misií na území severní Karnátaky. Oblast se nazývá Bídard a leží 700 kilometrů na sever od Bengalúru. Když jsem prvně navštívil místní vesnice, zjistil jsem, že prakticky žádné z dětí nechodí do školy. Stěží jsem našel jedno dvě děti, které dokončily první stupeň základní školy.

Hledal jsem cestu, jak dětem pomoci. Situaci se dařilo zlepšovat jen velmi pomalu. Mé modlitby byly vyslyšeny v roce 1998, kdy nás navštívila sestra Maria Goretti z kongregace Královny apoštolů. Když viděla, v jak nuzných podmínkách tu lidé žijí, rozhodla se zřídit v naší diecézi dva konventy. Navíc mi představila Arcidiecézní charitu Praha, která v té době již pomáhala chudým dětem v jiných regionech Karnátaky. Ještě ten večer

jsem do Prahy napsal a události začaly nabírat rychlý spád.

Co pro vás tato pomoc znamená?

Některé naše rodiny mají stěží co jíst. Každodenně bojují o živobytí, natož aby zvládly posílat děti do školy. Díky adoptivním rodičům se podařilo, že děti z těchto poměrů vystudují a najdou kvalifikovanou práci. Mezi absolventy máme dokonce již dva doktory, patnáct inženýrů, bezpočet učitelů, zdravotních sester a dalších profesí.

Vzdělání je mocným hybatelem. Dokáže změnit život člověka, jeho rodiny i celé komunity.

Na setkání s českými dárci jste uvedl, že považujete program Adopce na dálku® za velmi efektivní formu pomoci.

V první řadě, vzdělání má dlouhodobý a trvalý dopad, dává naději na lepší život bez nutnosti tomu člověku dále pomáhat. Lidé navíc oceňují, že se o ně někdo zajímá, že někomu na jejich osudu záleží. Vzájemná korespondence mezi dětmi a českými dárci je toho jasným dokladem. Malé děti to

ještě nechápu, ale ti větší rozhodně ano. Máme zkušenost, že po přestupu na střední školu začnou děti psát dopisy českým dárcům samy, bez asistence sociálních pracovníků.

Chtěli bych požádat dárcce v České republice. Pokud můžete, napište vašemu dítěti aspoň pár řádek pro povzbuzení. Napište, že vám na něm záleží. Divili byste se, jak velkou motivaci takový dopis dokáže probudit. Dobré je, když může dítě reagovat na podněty od dárcce. Starší dětem se nezdráhají psát dopisy v odpovědi přiměřeně jeho věku, které by vás zajímaly. Váš zájem pro děti hodně znamená.

Jaké jsou vaše plány do budoucna v oblasti vzdělávání v diecézi Gulbarga?

Skutečným problémem je pro nás nedostatek kvalitních středních odborných škol a učilišť. Pro děti, které dokončily základní školu, musíme často školu hledat ve vzdálených regionech. Stavba a provoz potřebného počtu nových škol je pro nás zatím nedostupný cíl.

Stranu připravila JARMILA LOMOZOVÁ

Kdo je můj bližní?

Přes 10 let pomáhají tisíce českých rodin nejchudším v Ugandě. Hovoříme o tom s kampalským arcibiskupem PAULEM SSEMOGEREREM.

Když se řekne pomoc dětem ve vaší diecézi odsud z České republiky, co vás napadne?

Pomáháte dětem, které jsou tak daleko a které jste nikdy osobně nepotkali. Stali se vašimi bližními. Skrze vás ožívá Ježíšovo podobenství o milosrdném samaritanovi. Na otázku: „Kdo je můj bližní?“ znáte odpověď. Našli jste

ji v konkrétním skutku lásky – v pomoci našim dětem.

V jakých poměrech „adoptivní“ děti žijí?

Teprve od devadesátých let začínáme vnitropolitický mír. Země ale stále nefunguje tak, aby mladým generacím umožnila dobré životní podmínky.

V Ugandě jste postavili a vybavili nemocnici a několik škol. Zorganizovali jste rozsáhlou záchrannou síť, díky které vracíte do škol děti z nejchudších rodin. To je nesmírně důležité.

Říká se, že Uganda je mladá země.

Celých 70 % populace je mladších než 35 let. Téměř polovina obyvatel jsou děti do 14 let věku. Doufáme proto v lepší budoucnost. Díky dostupnějšímu vzdělání a zdravotní péči by se situace mohla zlepšit a věk dožití prodloužit. Potkávám řadu mladých lidí včetně absolventů programu Adopce na dálku®, kteří chtějí v Ugandě navzdory poměrům zůstat a pracovat pro svou zemi.

Děkujeme vám za pomoc, která je pro tisíce lidí v Ugandě požehnaním. Cítíme velkou zodpovědnost, aby byly finanční prostředky co nejefektivněji využity. Osobně na to dohlížím a garantuji vám, že děláme maximum pro zlepšení životů dětí a dospělých, chudých a nemocných. Bůh vám žehnej za vaši pomoc!

Nemohou se ani setkat

Běloruský biskup ALEH BUTKEVIČ vede jako pastýř diecézi Vitebsk. Také na jeho zemi tvrdě dopadá válka na Ukrajině.

V souvislosti s postojem běloruské vlády dochází k velkému krácení pomoci do Běloruska. Jak tento stav vnímáte?

Snažíme se hledat jiné zdroje financování projektů, které fungovaly jen díky pomoci ze zahraničí, ale je to velmi obtížné. Tento nepřijemný trend se dotkl i několika dětí z programu Adopce na dálku®. Musím říci, že to rodiny velmi těžce nesly. Jsme nesmírně vděční těm dárcům, kteří vytrvali a běloruské projekty podporují a chápou, že nuzní lidé jejich pomoc potřebují daleko více než kdy jindy.

Zvláště běloruský projekt nabízí velmi těsnou vazbu mezi dárcem a „adoptivní“ rodinou.

Přesně tak, české a běloruské rodiny se ve většině případů dobře znají. Děti s nadšením píšou dopisy a sdělují do Česka novinky nejen o svém prospěchu a mimoškolních výsledcích. S ohledem na bezpečnostně politic-

kou situaci opět nebude organizován letní tábor v České republice, který se naposledy konal v roce 2019. Předtím to nešlo kvůli pandemii. Děti toho velmi litují, protože nebudou mít příležitost potkat své české strýčky a tety.

Co byste vzkázal českým dárcům?

Co jiného bych mohl tlumočit než obrovská slova díky od našich farníků a podporovaných rodin, těch sociálně slabých, seniorů, rodin s mnoha dětmi či dětmi zdravotně postiženými. Kéž by se poměry v Bělorusku zlepšily natolik, že bychom již nepatřili k zemím, které potřebují pomoci. Myslím na vás a připomínám si Ježíšova slova: „Kdo by napojil třebas jen čísi studené vody jednoho z těchto nepatrných, protože je to učeník, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“

Když na dálku adoptuje farnost

Adoptovat na dálku v charitním programu dítě z Indie, Ugandy nebo Běloruska a podporovat jeho studium a pomáhat třeba i jeho rodině nemusí jen jednotlivci. Taková možnost se nabízí různým společenstvím, partám kamarádů, skautům, ministrantům, ale také celým farnostem.

Děti ze Sušice se svými pokladničkami.

V Sušici s tím začali už před 25 lety s dětmi v hodinách náboženství. „Po dohodě s panem farářem jsme na začátku adventu s dětmi připravili kasičky, a tak děti i jejich rodiče šetřili peníze. Nasbírali jsme tak na své první adoptované děti,“ vzpomíná katecheta Vojtěch Šmidl. Dnes už podporují v rámci celé farnosti celkem čtyři.

„S dětmi si při hodinách náboženství čteme dopisy, které nám přicházejí, a pak společně sestavujeme odpovědi,“ popisuje katecheta s tím, že k dětem se přidávají i ostatní farníci prostřednictvím velké putovní pokladničky. „Nemotivujeme děti žádnou odměnou. Od počátku jim zdůrazňuji, co se píše v Matoušově evangeliu: cokoliv jste udělali pro jednoho z těch nejposlednějších, pro mě jste udělali. A dodávám, že kdybych jim dal třeba jen hrst bonbónů, že bych jim to tím zkazil,“ zdůrazňuje Vojtěch Šmidl.

Dětem i farníkům se taková forma zalíbila a stala se součástí života far-

nosti a výuky náboženství. „Za důležité pak považují také o celém projektu informovat ostatní farníky,“ vyzdvihuje katecheta.

Přebíraná štafeta v Kolíně

P. Ján Halama z kolínské farnosti s Adopcí na dálku převzal štafetu od svého předchůdce. „Když jsme o tom pak debatovali na farní radě, ukázalo se to jako dobré, lidé o to stáli. A tak na konci listopadu a na začátku prosince začneme vyhlášovat v ohláškách, že máme společný projekt a šest dětí adoptovaných a že je možné na ně přispět. Zřídili jsme tři místa, kam lze nosit peníze: kněžím, na faru a kontaktní osobě v jedné farnosti. Dáváme jim i potvrzení o přijetí daru,“ vysvětluje P. Halama.

Ve farním časopise pak vychází něco z fotek a příběhů, v nichž se kolín-

ští věřící dozvědí, koho a jak vlastně jejich společenství podporuje. „Loni jsme vybrali ještě více, a tak jedno dítě od nás dostalo pro rodinu telátko, jindy zaplatíme slepice, přispíváme také na léčení,“ přibližuje kněz.

Společně „adoptování“ považuje za dobré i proto, že se jej s menší částkou mohou zúčastnit prakticky všichni a že nikdo nemusí mít obavy, že by mu třeba v nouzi došly prostředky na takovou pomoc.

Farnice Marie Linková z Radotína zas popisuje, jak se vybírání peněz zhostili při tamním tradičním říjnovém havelském posvícení. „Otevřeli jsme stánek přímo pro adopci, kde jsme měli různé výrobky jako malby na sklo, na svíčky, vyráběli jsme věnce na dušičky a výtěžek dávali na adoptované děti,“ přibližuje. Nedávno ale zažitou praxi změnil a během dvou nedělí v okruhu posvícení pořádají

speciální sbírku v kostele mezi věřícími. „Máme k tomu zvláštní kasičku s obrázkem dítěte. Na stolek také připravuji jejich příběhy a dopisy, které zveřejňujeme i ve farním zpravodaji. Náš kněz to také podpoří v nedělních ohláškách,“ vysvětluje.

Z farní sbírky

P. Michal Cvingrál z farnosti Lysce a Bedřichov se naproti tomu rozhodl nedělat na Adopci na dálku žádnou speciální sbírku. „Nejsme chudé farnosti, takže si můžeme dovolit přispívat z našich pravidelných sbírek. Věřícím jsem to samozřejmě řekl, dal na nástěnku fotky dětí, věk, co chtějí dělat, co je škole baví. Úplně jednoduše si je představíme a pak také sledujeme,“ přibližuje P. Cvingrál, který do programu angažoval dvě rodiny, které si vzaly za úkol korespondenci s adoptovanými dětmi.

Jak rozjet Adopci na dálku ve vaší farnosti?

Představte si, že vaše farní společenství má možnost od základu změnit život konkrétnímu dítěti. Nechodí k vám do kostela, ale žije tisíce kilometrů daleko. Nepotřebujete k tomu žádný velký kapitál, spíš odvalu a osobní nasazení.

1. Promluvte si o nápadu podporovat jménem farnosti některé z dětí z programu Adopce na dálku® s knězem, pastoračním asistentem nebo členy farní rady či aktivními farníky. Ziskejte jejich souhlas a podporu.
2. Naplánujte sbírku. Nabízí se řada možností, jak to dělají jinde:
 - získat dary do zvláštní kasičky během bohoslužby
 - domluvit několik pokladníků (osvědčili se 2-4), které mohou farníci oslovit a peníze jim předat

- zapojit děti a mládež ve spolupráci s katechety při výuce náboženství nebo na schůzkách ministrantů, skautů a farních společenství
- vydělat pro adopci výtěžek některé z akcí, jež ve farnosti probíhají (benefiční koncert, agape, bazárek apod.)
- domluvit dar přímo z rozpočtu farnosti
- 3. Informujte o svém záměru a zpusobu, jakým se budou peníze sbírat, farníky. Můžete využít různé komunikační kanály:
 - v ohláškách
 - ve farním zpravodaji
 - na webových stránkách farnosti
 - na sociálních sítích farnosti

- rozesláním e-mailu farníkům
- na kostelní nástěnce
- 4. Udržujte pravidelný kontakt s farníky a sdílejte informace, které získáte od Charity i od adoptovaných dětí. Dávejte farníkům vědě, jak se děti učí, jak prospívají, přeložte jejich dopisy, pište jim. Farnost by měla vědět, jaký dopad má její podpora na adoptované dítě.
- 5. Inspirujte se dalšími tipy a nápady, které Arcidiecézní charita Praha pro farnosti připravila, na webových stránkách www.praha.charita.cz/adopce-ve-farnosti.

Texty na stránce JIŘÍ MACHÁŇE

Pomozte rodinám a seniorům ve finanční krizi

KVŮLI DRAHOTĚ SE CHUDÍ LIDÉ DOSTÁVAJÍ DO NEŘEŠITELNÉ SITUACE

 Arcidiecézní
charita Praha

Zhoršující se ekonomická situace přivádí sociálně slabé do velkých těžkostí. Jsou to právě ti nejpotřebnější, kteří se v těchto dnech bez vaší pomoci neobejdou.

Inflace, která zasáhla ceny základních potravin, nájmu, energií a dalšího zboží, ohrožuje zejména ty, kteří pobírají nízké důchody, a rodiny s dětmi, kde rodiče pracují na nízko kvalifikovaných pozicích. Rodinám a seniorům ve finanční krizi poskytujeme pomoc našich profesionálních sociálních služeb i přímou materiální podporu.

Nezastupitelná je role Poradny pro lidi v tísni. „Nejčastěji k nám přicházejí předlužení lidé, senioři a samoživitelé v hmotné nouzi a obecně lidé v krizové situaci, kterou nedokáží řešit vlastními silami,“ vypočítává Petr Zavřel z Poradny pro lidi v tísni. „Pravidelně se setkáváme s extrémní formou chudoby, kdy například rodina nebo senior nemá žádné prostředky ani na základní životní potřeby, jako jsou jídlo, léky či hygienické potřeby.“

Prosíme o vaši solidaritu, aby pomoc těmto potřebným lidem mohla pokračovat.

Pomoci můžete zasláním daru:

- ✿ Prostřednictvím České pošty pomocí přiložené poštovní poukázky
- ✿ QR platbou v mobilním bankovníctví s využitím tohoto QR kódu
- ✿ Běžným bankovním převodem na sbírkový

účet **749986/5500,**

variabilní symbol **1022**

- ✿ Online platební kartou přes zabezpečenou platební bránu na stránce www.praha.charita.cz

Děkujeme za vaše dary. Pro potvrzení o daru nás prosím kontaktujte na adrese reschelova.marie@praha.charita.cz.

QR Platba

Potřebujeme vaši pomoc! I drobný dar je pro nás velkou pomocí

Jak vaše dary pomáhají

Odborné sociální poradenství

Východisko z krize pomáhají tisícům lidí najít zkušení sociální pracovníci Poradny pro lidi v tísni v pražském Karlíně.

Dluhové poradenství

Lidem čelícím finanční krizi kvůli předluženosti pomáháme nestrannou právní radou orientovat se v dluhové situaci a najít vhodné řešení.

Ubytování

Naše noclehárny nabízející krátkodobé ubytování a azylové domy pro dlouhodobější pobyt jsou záchranou pro lidi bez přístřeší.

Péče ve stáří

Pečovatelky se postarají o člověka v seniorském věku, který ztrácí soběstačnost, aby nezůstal opuštěný a osamocený.

Potravinová pomoc

Zabezpečujeme krizovou potravinovou pomoc lidem, kteří se ocitají zcela bez prostředků.

Materiální podpora

Spolu s odbornou sociální pomocí můžeme poskytnout také materiální pomoc (ošacení, obuv, léky, přístup ke sprchám či pračce).

Sociálně terapeutická činnost

Jsou-li příčinou chudoby nevhodné sociální návyky, pomáhají naši terapeuti člověku rozvíjet zdravý způsob života vedoucí k sociálnímu začlenění.

Duchovní péče

Chceme dát druhým zakusit blízkost Boží přítomnosti. V případě zájmu zprostředkujeme rozhovor s knězem, doprovázíme do kostela.